

Så kom vi til Caribien!

Vi sluttede Atlanterhavseventyret af med at ankomme til Young Island Cut ved det sydlige St. Vincent. Her skulle vi testes og ligge et par dage i karantæne, hvorefter vi ville være frie til at sejle rundt i hele St. Vincent og Grenadinerne. Det glædede vi os rigtig meget til, da vi allerede i karantænen blev mødt af krystalblåt vand, hvide sandstrande og palmer!

Karantæne kan være meget afslappende, og vi fik da også badet og spillet en masse. Men, nu var der også tid til at reparere, rengøre og omrokere. Netop den dag vi sejlede ind i landet, fløj min mor nemlig også ind, så vi havde lige et par dage til at omdanne båden fra Atlanterhavsklar til gæsteklar. Om aftenen nød vi ofte en god sundowner-drink, med min mor i røret, og så så vi solen gå ned sammen. Det var faktisk ret specielt, for der gik det rigtig op for mig, at hun jo kun lige sad på hotel en times sejlads væk! Jeg glædede mig sådan til at se hende. På 5. dagen blev vi frigivet fra karantæne, og alt kørte bare som smurt. Vi sejlede stille og roligt ned til øen Bequia, hvor vi kastede anker lige udenfor karantænehotellet. Sådan en 1-times tur er godt nok ingenting i forhold til, at man lige har krydset Atlanten. Jeg nåede dog at bage vores månedlige kannelsnegle på vejen. Efter ankomsten satte vi jollen i vandet og sejlede ind til min mor. Så satte vi en drink og en kannelsnegl hen på trappen op til hendes terrasse, som hun kunne hente. Vi sad hele eftermiddagen og hyggede, imens hun sad oppe på terrassen og vi nedenfor den. Det var vældig sjovt. Dagen efter blev hun også frigivet fra karantænen. Så fik hun en ordentlig krammer og kom ombord på båden. Det var skønt at se hende igen efter 5 måneder! –Og det var også super skønt at se alle de ting, som hun havde taget med til os. Der var alt fra julegodter og Barnaby til en ny selvstyre og satellittelefon. Hun havde alt med, som hjertet begærer!

Vi har sejlet i Caribien før. Vi er faktisk kommet her, siden jeg krydsede Atlanten første gang som halvandenårig. Hver ø, og ikke mindst hvert land, er forskellige fra hinanden og har forskellige ting at byde på. I år har vi som noget nyt valgt at sejle til SVG, og det har uden tvivl indfriet alle vores forventninger om paradisiske, fantastiske og farverige øer, hvor vi kan snorkle, udforske, vandre og møde en masse spændende mennesker. Landet havde dog også den fordel, at karantænereglerne ikke var helt så "slemme", som på andre øer. Det var derfor også det nemmeste land, hvor min mor kunne flyve ud og møde os.

Selvom min mor var blevet frigivet fra karantænehotellet, skulle hun stadig være i

karantæne på båden i 10 dage mere. Tovholderen og jeg måtte dog gerne tage i land. Det var meget praktisk, da vi så kunne nå at få købt nogle julegaver til hende. Der var dog intet, der manglede juleaften. Vi havde både juletræ, -pynt og -gaver med hjemmefra. Vi havde endda slæbt al julemaden med over Atlanten. Henkogte andebryster, glaskartofler, rødkål og brun sovs. Risalamanden lavede vi dog herovre! Vi sang alle de julesange vi kunne huske og flere til. Nok kunne vi ikke danse rundt om juletræet, men til "Nu det' jul igen" løb vi rundt på fordækket, og min mor var lige ved at ryge i baljen. Se, det kunne have været sjovt. Alt i alt havde vi en rigtig god jul.

Vi var én af de aller første både, som sejlede over Atlanten. Derfor nåede vi også, at være på Bequia lidt over en uge, før nogen af vores venner dukkede op. Det er jo lidt sjovt, når alle har sejlet over Atlanten, for alle har utrolig mange historier. 9 ud af 10 gange er det første man bliver spurgt om: "Hvordan gik jeres Atlanterhavstur?". I har jo allerede hørt om vores tur, så jeg vil bare lige opridse nogle af vores venners oplevelser: Der var nogle, der påsejlede en hval (uden skader), nogle der fangede mere end 30 fisk, nogle fangede Marlins (kæmpe fisk) og så havde alle haft deres egne små problemer og materielle skader. Tilfælles har vi dog alle, at vi havde en vildt fed tur og var klar på endnu flere eventyr! Nytår fejrede vi sammen med vores gode venner fra båden "Hvalodea". Der blev selvfølgelig drukket rumpunch i rigelige mængder, Dronningens nytårstale blev vist og så dansede vi det nye år ind. Vi spiste på en lokal restaurant, der tilbød lokal buffet og steelpan-musik. Super fedt. Både for smagsløgene og ørene.

Tidligere på dagen havde den lokale regering meldt ud, at der ikke måtte spilles forstærket musik. Derfor var stort set alle nytårsfester også blevet aflyst. Heldigt for os, så spillede musikerne på steelpan 8 timer i streg, hvilket var vildt imponerende. Især fordi, at de ingen noder havde at spille efter, men bare kunne det hele i hovedet. Vi dansede hele natten på det sandede dansegulv.

Vi kunne desværre ikke se skihop, som man jo ellers plejer at gøre dagen derpå. Derimod holdte vi hotdog-night med remoulade, ristede løg, syltede agurker og hele molevitten. Lige på det punkt er det bare fedt, at have provianteret hjemmefra, så har man altid de gode danske produkter. Mums.

Som sagt, så har vi jo været i Caribien før. Derfor havde vi selvfølgelig en masse forventninger. Det var derfor både med begejstring og ærgelse at ankomme til et nyt land. Vi var vildt begejstrede over at opleve alle de nye øer og alle de små "hemmelige" steder. Dog kunne man også godt høre på de lokale og se i bybilledet, at specielt det sidste år med Corona har været hårdt, da befolkningen primært lever af turister hernede. Vi kan også se, at der har været en opblomstring af barer, restauranter og butikker, hvoraf mange nu bare ligger øde hen. Ikke desto mindre er de lokale stadig rigtig flinke og glade, men, man kan dog også mærke en begyndende desperation. Heldigvis påvirker krisen ikke naturens skønhed. Solen går stadig med, palmerne er stadig grønne og fiskene svømmer stadig under havoverfladen.

Situationen herovre er dog meget skiftende. Da vi ankom, havde de kun 5 smittetilfælde, som blev opdaget under karantæne. Derfor var der heller ikke nogen restriktioner, vi skulle blot udvise almindelig påpasselighed. Det er derfor ret vildt, at der efter 2 måneder nu er 700+ smittetilfælde, krav om mundbind og planlagte lockdowns. Til trods for, at vi som sejlere næsten ikke påvirkes af dette, har vi stadig et stort ansvar overfor de lokale og deres land, da vi jo er gæster her. Samtidig har vi også interesse i, at landet forbliver åbent, så vi kan sejle frit rundt. Dog er alt ikke så skidt, at det ikke er godt for noget. Mange sejlere har desværre taget en beslutning om ikke, at sejle ud i det blå, da det var for usikkert og ustabilt. Vi sejlere, som alligevel tog afsted, har derfor meget mere plads at bolre os på, og vi ligger ofte alene i nogle af de mest paradisiske ankerbugter. Det glæder jeg mig til at fortælle jer mere om!

Hilsen Artemis